

Demeter József

A tenger titka

Amikor a tavasz
 Akkorát dobbant, hogy
 A táj, mint egy
 Festmény a falon –
 Oldalra billen.
 Udvarodon a fák –
 Hirtelen-zöld
 Terhükkel, mint az
 Ütemmérő szerkezet
 Nyelve – kitérnek, a
 Greenwichi Időn
 Túl és innen... Atom-
 Órák néma
 Ketyegéseiben –
 Pitymallik könnye
 A Marosnak az
 Égből – velőtrázó
 Kéken. A csönd
 Akkorát dobbant, hogy
 Az őszi oldalra billen.
 Tekinteted mélyén
 Tükrök szökőárja –
 Jégvirágos télen.
 A Fekete-tenger
 Egy kagylóban, mely
 Számítógép asztalán
 Fehérlik – üzen neked,
 Mikor Erdély
 Akkorát dobbant, hogy!
 A Föld oldalra billen.

Benső fények idusán

Szép idő van.
 A fény felhajtó
 Ereje megtörik –
 Szemed égboltján.
 Számúzótt tengerek
 Helyén sivatag issza
 Önmagát,
 Mintha! Homok-
 Hátságosan. Szomját
 Oltó Napba vágyik
 A víz, a bűvópatak.
 Lépteidet csőre töltött,
 Virtuális csönd vigyázza.
 Követlek. A mozgó
 Célpont, ne hidd, hogy
 Végtelen. Az egyetemes
 Semmin túl – a
 Sajátos évjáratú Vers, mint!
 Tokaj aszúsodó szőlő-
 Gerezdjei, vulkánok
 Örök kezdetét őrzi –
 Szívében az ős Mindenségnek.
 Benső fények idusán.
 Későre jár. Sötétedik.
 Nyisd rám szemed,
 Egyetlen éjszakám. Néma
 Telehold zenében ázó, ó-
 Magyarországnyi táj.

A hajnal tetején

Világító-
 Torony Magyardellőn.
 Hogy került ide –
 Az éjszaka folyamán –
 Hold-
 Tükörben
 Álmodó táj.

Mindenki
 Gyanús lett. A
 Felkorbácsolt eget
 Nézzük s várjuk
 A tengert. A hajókat.
 Itt is gömbölyű
 A Föld, és a láthatár
 Véges. Serényen
 Pitymallik.
 Ünneplőben a Maros.
 Dörzsöli szemét
 A tengerészfalú. Ön-
 Magán csodálkozik
 A legjobban, de!

Még látni a meglepődött
 Csillagokat, a
 Fák árbocait –
 Végig a Hegyen. A
 Hajnal tetején.
 Betűről betűre –
 Sötétség helyett.

Jelenés

A megszokott, régi
 Helyen – szólt a „Szokol”.
 Nyugaton a
 Tőzsdei hírek nem
 Változtak. Akácfalevél-
 Infláció volt. Vissza-
 Sütött a Nap – szívedből,
 S mintha! Szívemben
 Még ma is égne az
 A pillanat, amikor még
 Pontos menetrend szerint
 Közlekedtek az évszakok.

Színes égtáj képes-
 Könyvében énekesmadarak
 Fészkelnek. Egyikük épp
 A fiókáit eteti –
 Áldott állapotú Nyár.
 Különböző irányból
 Ugyanaz a fuvallat,
 A megszokott régi helyre,
 Hogy áramolhat,
 Új menetrend szerint,
 Míg meg nem hal az Idő,
 Te felejthetetlen pillanat.

Agriáskodó

*Lőrincz Gyurkának és Zsidó Ferikének a sikeres
Agria-találkozó emlékére – ott-honkodó itt-honosan
ajánlom ezt a verset, elvégre, nos, pláne! Mi végre –
néztem fel mindegyre az áldott egri égre...*

Változnak az emberek – néha bizony
Magamra sem lelek. Változik minden, az
Idők menetrendje... Tavasz vágányán a
Nyár. Mi több: őszkedvű eső cseperész
Szállodai ablakunk szüretfényű, bádög-
Párkányán. Kelemen Feri tánctanáros
Horkolása már nem bosszantja a csöndet –
Gyász-csárdás ütemben, holott! Még nem
Virrad. Sarkig nyitok egy-két Székelyföldet.
Mennydörög. Firhang libben, cúg üdít.
„Jövendő Pirkadat, sötét Idők leánya,”
Olvasom Paul Verlaine-t, és! Tandori Dezsőt
Az egri ég zengedező villám-firkálmányaiban...
Médárdus még messze van, messze. Lám-lám,
Kukkintok ki türelmetlenül egy tájvers vak-
Ablakán – sötét égedelem! Tolsztoj szerint a
Romantika nem egyéb, mint a világtól való
Félelem. Álmodom? Turbános felhők hada az
Égen, de megnyugtat az Egri Vár Agriás
Látványa, Dobó védnöksége – Ködigabisan,
És! Szívig tárok minden muskátlis ablakú,
Szerelmes verset. Borult Pirkadat,
Fényes Idők leánya, te éj kék szemű
Szépség, ó, jövel.....

*Eger, 2013. május 23. 05. 03.–
eleségem születésnapján.*